

Povídka Žena s žábou jsme se zabývali s žáky 1.B (přítomno 19, z toho 4 chlapci) a 3.B (12 dívek) na začátku druhého pololetí. Někteří z nich měli za sebou osobní setkání s Ivanou Myškovou v literárně-tvůrčím workshopu, který před několika měsíci absolvovali v rámci projektu „Učme se číst, čtením se učme“. Nicméně v obou třídách jsme pracovali pouze s textem a osobnost autorky jsme záměrně nechali stranou.

Rozdíl mezi dvěma realizacemi přípravy byl ten, že jsem s žáky prvního ročníku musela více času věnovat teorii, proto jsme vymyšlení epitaфу nechali jako domácí úkol. I tak ale chyběl čas ke splnění všech naplánovaných aktivit. Důvodem byl bezesporu i fakt, že 1.B je početnější a také neposednější. Ve 3.B nebyl problém s pozorností, ani se spontánním zapojením do všech aktivit.

V reflexích proběhlé hodiny (domácí úkol) se ve 3.B neobjevila skoro žádná kritika, ale u prváků byl vidět rozdíl mezi těmi, kteří jsou uzavření a neradi se baví o svém soukromí, a těmi, pro které byla tato (dvou)hodinovka možností k vlastnímu seberozvoji. Některým se nelíbilo mluvit o svých osobních „žábách“, vyskytly se však i reakce, které jsou důkazem toho, že taková hodina může mít pozitivní vliv na osobní život žáka. *„Nějakým způsobem mě to nakoplo a probralo. (...) Díky textu jsem se rozhodla, že musím něco udělat, než bude pozdě. Hned jak budu mít možnost, koupím si kytaru a začnu makat a kdo ví, co se pak stane.“* Autorku této reflexe jsem kvůli jarním prázdninám ještě neviděla, ale určitě ji potěší, že máme ve škole kytaru zakoupenou z projektu „Učením tebe rozvíjím sebe“ a že si ji může půjčovat.

V obou třídách mělo největší ohlas vymyšlení epitaфу. Jako vzor a možnost volby mezi vážným a humorným pojetím jsem citovala Wolkeru (Zde leží Jiří Wolker, básník, jenž miloval svět a pro spravedlnost jeho šel se bít. Dřív než moh srdce k boji vytasit, zemřel, mlád dvacet čtyři let.) a jeden epitaф v angličtině, jehož vtipnost a trefnost ocení zejména motoristé z velkoměst: We finally found a place to park in Georgetown!

V 1.B mělo kladný ohlas také vymyšlení jména pro hlavní hrdinku. Zde jsem už byla poučená z hodiny ve 3.B, kde ve většině případů dívky na lístečky psaly pouze křestní jména (a já si toho nevšimla), a proto jsem v 1.B zdůraznila, že úkolem je vymyšlení celého jména včetně příjmení. Několik žáků se při této aktivitě inspirovalo žábou, a tak obživila Gertruda Ropuchová, Gabriela Zelená, Patricie Zelenková, Antonie Skákavá a Barbora Zelená. Mnohem hlouběji se dostali ti, kteří šli po povaze a situaci hlavní hrdinky. Markéta Toužilová, Alice Bledá, Maria Gertruda Milná (Mylná?). Pro mě osobně jsou zajímavá a interpretačně bohatá jména Květa Květoslavová a Klaudie Rozkvetlá. Motiv květin se v těchto případech mohl objevit jen kvůli představě louky, kde se děj odehrává, nebo jako trefná ironie. Ať už se hlavní hrdinka nachází v jakémkoliv věku, je myslím patrné, že fázi rozkvětu propásla...

Kromě hlavní hrdinky jsme se zabývali také žábou a její symbolikou. Většina čtenářů ji považovala za zhmotněný protiklad vysněných cílů hlavní postavy. Představuje tedy úplné minimum toho, čeho žena mohla v životě dosáhnout. Ale objevily se i jiné názory, díky kterým se pak mezi žáky rozvinula diskuse. Co když je žába symbolem skoku, a to v různém pojetí? Skoku, který hlavní hrdinka nikdy nedokázala udělat. Ostatně, pozorovat hopkání žáby může být motivační a trýznivé zároveň, když nedokážeme odlepit paty od země. Jak vyplynulo z diskuse žáků, nabízí se také interpretace skoku ve smyslu nedosažitelnosti a sisyfovské práce. Jen co se přiblížíme ke svému cíli, stačí jeden jeho skok a nás čeká nové úsilí...

Aby hodina končila pozitivně a motivačně, v duchu jsme se vrátili na její začátek, kdy jsme přemýšleli o svých životních cílech. Čeho chci v životě dosáhnout a co pro to mohu udělat, abych nedopadl jako žena s žábou? Jednoznačně začít prvním krokem, bez něhož nemůže dojít na ty další.

Žákyně 3.B – nejlepší epitafy – vybrala PV

Štěstí se vyhnout dá, smrti ne.

Žila, ale nežila, velkých skoků se bála.

Věděla přesně odjakživa, jakou cestou by chtěla jít. Nedošlo jí, že z života neodejde živá, tak odešla, než stihla vykročit.

60 let bála se žít, přežívala po celou dobu, není třeba vše jenom chtít, je nutné zkoušet znovu.

Zde sní se sny.

Žáci a žákyně 1.B – nejlepší epitafy – hlasovali sami žáci

Chtěla jsem sem něco napsat...

Tady je míň místa než v mém malém bytě.

Umřela jsem tak smutná a zmatená jako žába beze jména, kterou jsem chovala.

Jen po té smrti jsem zrovna netoužila.